

DE SEGRIJN & SOTALIA BOEKEN 2

DE **ELDUREA**

DECEPTIE

Robert Bijman

DE SEGRIJN & SOTALIA BOEKEN 2

DE **ELDUREA**
DECEPTIE

ZILVER
BRON

Eerder verschenen in de Segrijn & Sotalia boeken:
Boek 1: De Anumoria Initiatie (2014)

© 2014 Robert Bijman
© 2014 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto omslag: Photobank gallery/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk

Eerste druk, december 2015

ISBN 978 94 9076 764 8
NUR 333

www.anumoria.nl

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron
www.artbooksshop.com

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

Opgedragen aan mijn vader

Theo Bijman

★ 27 december 1922 - † 30 oktober 1996

en aan mijn uitgever

Jos Weijmer

★ 23 augustus 1967 - † 12 april 2015

Bedankt voor jouw geloof in mij en mijn verhalen.

“Slechts dit wordt de goden ontzegd: de macht om het verleden te herscheppen.”

Aristoteles

“Change one thing, change everything.”

Slogan van de film ‘The Butterfly Effect’
Amerikaanse sciencefiction/ dramafilm uit 2004
van New Line Cinema

“We kunnen geen problemen oplossen door op dezelfde manier te denken als toen we ze creëerden.”

Albert Einstein

“Change only takes place through action.”

Dalai Lama

“Time is the fire in which we burn.”

Gene Roddenberry (1921-1991) – Geestelijk vader van
Star Trek

Delfinia

3977 voor Chr.

Azra verliet Batoid vroeg om een bezoekje te brengen aan de stad van de dolfijnvrouwen en inktvismannen. Als kleine snotrog vol donderstenen had hij ooit de stad bezocht, maar kon daar weinig meer van herinneren. Hij wilde wel eens met bewuste ogen zien waar zijn volk altijd zo geheimzinnig over sprak.

Na een paar uur stevig doorzwemmen, kwam Delfinia in de verte in zicht. Een enorme kristallen lotus omgaf de stad en beschermde hem met haar bladen.

Het paleis was de stamper die uit het midden van de stad omhoog stak en waar de rest van de woningen in wijde cirkels omheen waren gebouwd. Van een afstand vond Azra de stad net op een immens pijporgelijken. Hij grinnikte. Kristallen zuilen met woningen omzoomden reusachtige standbeelden in goed onderhouden zeetuinen. De bedrijvigheid in en om de stad deed hem aan zijn eigen stad Batoid denken, alleen was zijn stad strakker in bouw en saaier in vorm en ontwerp. Bovendien vond hij het ontbreken van kleur een groot gemis. Delfinia daarentegen prikkelde zijn zintuigen. De stad was niet alleen functioneel mooi, maar ook adembenemend in zijn complexiteit en overdaad. Hij zou het liefst meteen verhuizen om er een studie te volgen. Welke maakte hem totaal niet uit. Zolang hij maar in Delfinia kon zijn.

Hij zwom snel verder. Onderweg voeren gracieuze vaartuigen aan hem voorbij. Sportief gestroomlijnd van vorm en daardoor zowel snel als stijlvol tegelijk.

Het viel hem op dat er overal inktvis- en dolfijnsoldaten rondzwommen met gouden borstplaten, schilden en speren. De tentakels van de mannen hingen strak onder hun witte lijven met waarschuwendende lichttekens. Hun norske blikken gaven Azra een onaangenaam gevoel in zijn maag. De aanwezigheid van de soldaten vloekte met de omgeving.

Ineens viel hem een kubus van lucht op. Hij zweefde net buiten de stadsbladen rond. Een meisje van zijn leeftijd speelde binnen de deinende hoekige bel een balspel met een kleinere kopie van haarzelf. De gouden stiksels op hun jurken waren overduidelijk het werk van couturiers uit de haaienstad Tiburon. Deze meisjes waren van hogere komaf, dat kon niet anders. Een tijdlang bleef hij gefascineerd naar de elegante bewegingen van het oudste meisje kijken. Tintelingen in zijn buik schoten uit tot in de puntjes van zijn roggenvleugels en zijn zweepstaart. Het gevoel overviel hem enigszins. De combinatie van haar ravenzwarte lokken en het paarse licht dat vanuit de diepte onder haar kwam, maakten de gevoelens in hem alleen maar sterker.

Hun blikken ontmoetten elkaar. Geen van tweeën kreeg het voor elkaar om weg te kijken. Normaal kon hij altijd nog wel reageren, maar nu viel alle stroom bij hem uit en dreef hij hulpeloos rond.

Het meisje gebaarde naar de peuter dat ze naar het paleis terug moest zwemmen. Ze begon te mokken, maar dook uiteindelijk onder luid protest het water in. Haar benen veranderden in een dolfijnenstaart en ze zwom weg. Het meisje in de kubus gebaarde naar hem om bij haar plaats te nemen in de kamer van lucht.

Azra kreeg weer wat controle over zijn lichaam, zwom naar haar toe en bleef schuchter bij de waterlucht wand hangen.

Ze wees naar zichzelf en zei iets. Hij hoorde eerst

haar snerpende taalklank door zijn hoofd schallen en begreep niet wat ze zei. Het geluid kon hij onmogelijk nadoen. Het was te hoog. Ze gaf een knikje en glimlachte naar hem. Hij merkte dat ze geduldig met hem was en dat hij van haar alle tijd kreeg om haar taal onder de knie te krijgen. Hij zwom uiteindelijk door de grens waar lucht en water elkaar ontmoetten. Zijn roguiterlijk ging snel over in zijn menselijke jongensvormen en hij nam ongemakkelijk tegenover haar plaats.

Ze wees weer naar zichzelf en zei dit keer in een duidelijke taal: "Mijn naam is Shanka." Ze wees naar de kleine dreumes in de verte. "Dat is Shantee. Mijn zusje."

Hij knikte lachend naar haar. Een schok ging door hem heen toen hij zijn hand aanreikte en zij zijn vingers aanraakte.

"Niet zo zenuwachtig." Ze legde haar warme hand op zijn knie. Het was alsof haar aanraking hem vulde met de hitte van wel duizend zonnen. Het fladderen in zijn buik nam toe. Hij hield zijn adem in bij het zien van haar opgewekte lach. Haar gezicht was een explosie van lichtgevende sproetjes die doorliepen in haar hals richting haar schouders. Hij wilde haar zeggen wat een spetter ze was, maar hij voelde hoe het aan zijn huid bleef plakken. Snel verdween het in de kast waar het hoorde. Die waarin de domste opmerkingen van een puber zaten.

"Ik ben zo blij dat je mijn vlekjes mooi vindt," zei ze opgelucht.

Oh! Ze had het al opgevangen.

"Mijn moeder heeft ze en mijn oma had ze ook. Ik schaam me er altijd vreselijk voor. Maar nu..."

"Ik vind ze fantastisch mooi." Zijn gestotter was gelukkig verdwenen. Hij kuchte nog een paar keer om de vreemde breuk in zijn stem weg te werken en begon te praten alsof er geen einde aan zijn gesprekstof

kwam. Hopelijk vond ze niet dat hij te veel ratelde. Ze spraken over van alles en nog wat.

Naarmate de gesprekken persoonlijker werden, schoven ze steeds dichters naar elkaar toe. Tot hun schouders elkaar raakten. Een lange tijd konden ze alleen nog maar zwijgen. Hij zag hoe haar vingers naar zijn hand bewogen. Toen hun handen contact maakten, schoven hun vingers in elkaar. Ze legde haar hoofd op zijn schouder. Hij rook haar zachte haar en werd nog duizeliger dan hij al was. Hij wenste dat het moment nooit meer voorbij zou gaan.

Hun knusse samenzijn werd echter ruw verstoord door een indringer. Een inktvisjongen met een spierwitte huid, waar scherpe waarschuwingstekens op te zien waren, zwom druk heen en weer buiten de kubus. Azra kreeg een benauwde knoop in zijn buik.

'Blijf met je poten van haar af, smerige rog,' sneed een hoge stem door Azra's hoofd. Zijn zes zwarte tentakels wikkelden zich om de luchtkubus. Twee wat langere vangarmen schoten vanuit zijn heupen hun heiligdom binnen en grepen met hun tandjes venijnig zijn keel.

Shanka gilte. Door de schrille van haar geluid en haar hysterische reactie schrok het octopusjoch zodanig dat hij Azra weer losliet. Hij greep naar zijn keel en zoog luidruchtig zuurstof zijn longen binnen.

"Je moet me met rust laten!" gilte ze. "Je zogenaamde bezorgdheid kan me gestolen worden."

Azra kon nog steeds niet bepalen of de jongen haar vriendje, of nog erger, haar ex-vriendje was.

Het joch brulde en liet de luchtkubus los, waardoor ze een onderliggende trog in werden geslingerd. Ze tolden om elkaar heen en kwamen uiteindelijk boven op elkaar tot stilstand.

Shanka's lange haar kriebelde in zijn gezicht. Ze stootte een diepe zucht uit, lachte vermoeid naar hem

en kuste hem hartstochtelijk op de mond.

“Weet je eigenlijk wel hoe ongepast het voor een jonge, ongehuwde dolfijnenprinses is om boven op een vreemde jongen zoals jij te liggen?” Shanka giechelde en Azra kon alleen maar knikken en schaapachtig lachen. “En al helemaal op een roggenjongen uit Batoid.” Ze klom van hem af.

“Wie was die gast?” vroeg hij.

“Dat was mijn broer Berard. Hij is nogal beschermend.”

Het bericht luchtte hem gelijk op. “Echt waar? Is me niet zo opgevallen,” zei hij.

Shanka schoot in de lach “Mallerd.” Ze sloeg hem met een slappe hand op zijn been. “Hij is echt ziek in het hoofd.”

“Vertel mij wat.” Hij wreef over zijn hals.

“Hij is kwaad, omdat hij tegen gemengde huwelijken is.”

Azra perste zo hard zijn kaken op elkaar dat hij de pezen bij zijn oren hoorde knakken. Meteen betitelde hij de bekrompen denkbeelden van haar broer als uiterst discriminerend. Hij merkte hoe slecht hij tegen het woord ‘huwelijk’ kon. Ze hadden elkaar net ontmoet en nu al had ze het over trouwen. Hij kreeg er de verkeerde kriebels van.

Azra was tevreden met zijn leven zoals het nu was. Zijn vrijheid gaf hij niet zo snel op voor een meisje. Hoe mooi en lief ze ook was. Het huwelijksbootje werd voorlopig niet aan zijn steiger vastgebonden. Dat moest ze toch begrijpen? Aan haar witte gelaat en de grote uitpuilende ogen kon hij zien dat ze zijn gedachten had gehoord.

“Jullie zijn ook allemaal hetzelfde,” mopperde ze en met tranen in haar ogen dook ze door de zijwand van de kubus. Ze veranderde in een paarse dolfijnvrouw en met op en neer bewegende staartslagen en zonder

een moment naar hem om te kijken, zwom ze naar het paleis terug.

Met een leeg en zwaar gevoel in zijn maag maakte Azra zich klaar om achter haar aan te gaan.

“Ik dacht het toch niet, lelijke rotrog.” De stem kwam van Shanka die opeens weer naast hem lag. Ze duwde haar borsten tegen elkaar aan, waardoor ze nog groter leken en lachte er vilein bij.

Azra schudde zijn hoofd, keek in de richting van de stad en zag nog net hoe Shanka de grote toegangspoort van het paleis binnen zwom.

“Maar...” kon hij alleen nog maar stamelen. De Shanka bij hem in het omgekeerde aquarium kreeg ineens acht vangarmen. De twee uit haar heupen grepen hem bij zijn keel. De tandjes drongen dit keer dieper door in zijn huid. Azra voelde bloeddruppels langs zijn hals kriebelen. Ademhalen werd steeds moeilijker en in een donkere waas veranderde het fijne gezicht van Shanka in dat van haar broer. Zijn andere tentakels stonden dreigend op hem gericht, klaar om toe te steken.

“Ik waarschuw je. Waag het niet om naar het paleis te komen. Blijf uit het leven van mijn zus. Hoor je me?”

Azra probeerde te knikken, maar het snijden in zijn nek weerhield hem van al teveel bewegen.

“Jij bent niet welkom in mijn stad. Mocht ik je toch onverhoeds aantreffen in Delfinia, dan zal je mijn duistere kant leren kennen.” Zijn gezicht kreeg zwarte en rode vlekken en lijnen zodat hij op een duivelvis leek. “Of zal ik nu gelijk je kop van je romp rukken?”

Azra schudde snel met zijn hoofd en moest het bekopen met een pijngolf in zijn nek.

“Shanka is niet voor jou bestemd. Ze zal trouwen met iemand uit Delfinia. En niet met een waardeloze rog van Batoid.” Het woord ‘rog’ spuwde hij uit zijn snavelbek alsof het een verrot stuk vlees betrof. “Blijf

weg uit Delfinia. Ik heb je gewaarschuwd.” Berard keek met een tevreden glimlach op hem neer. Hij liet Azra los, dook door de wand en zwom met sierlijke tentakelbewegingen in de richting van de purperen stad.

Azra balde zijn vuisten en knarste met zijn tanden. Na een paar keer diep in en uit geademd te hebben, bleef de woede door zijn cellen gieren. Hij keek in de weerspiegeling van de wand en zag hoe zijn ogen zwarter dan de nacht werden. Hoe kon hij zich zo laten intimideren door die Berard? Eigen volk eerst? Te belachelijk voor woorden. Tegen het mengen van soorten? Wat een onzin. Alsof je ware liefde met zulke dreigementen kon tegenhouden.

De kracht van het hart is als een neutrino. Hij gaat zelfs door de dikste muren van lood. Dus ook door de schamele wand van zijn roggahaat. Dat joch was een gevaarlijke gek. Meer niet. Zelf een product van twee totaal verschillende zeedieren. Shanka had hem verteld dat haar vader een rode zeekatmens was en haar moeder een dolfijnvrouw. Een groter verschil bestond er niet. Dus waarom deze belachelijke charade?

Azra stak zijn handen door de waterwand, maakte ze nat en trok zijn zwarte vinnen weer terug naar binnen. Het zout van het water heelde de kleine wondjes op zijn hals. In alle delen van zijn hersenen hoorde hij de naam van zijn liefde weergalmen, zag hij haar lachen en rook hij haar lokken weer. Hij was verliefd op haar geworden en zelfs een leger van Berards kon hem niet tegenhouden.

De ontmoeting met Shanka was precies waar hij zijn hele, jonge leven van had gedroomd. Wat hij voor haar voelde was echt, puur, dierlijk rauw, en zo ongelooflijk niet alledaags. Zijn gevoelens voor haar fladderden aangenaam door zijn buik en hij kon haar onmogelijk uit zijn hoofd krijgen. Hun lange gesprek

was voor hem het bewijs dat zij de ware was. Hij wilde dolgraag bij haar zijn. Daar had hij echt alles voor over.

Een glimlach vormde zich om zijn lippen. Hij zag haar guitige twinkeloogjes weer voor zich. Alle zorgen van het moment losten op in het water om hem heen. Desondanks bleven zijn ogen net zo ziekelijk zwart als de ziel van Berard. Hij was nooit echt blij geweest met het haaiendeel van zijn vaders kant. Maar nu moest hij hem stilletjes toch bedanken voor de kracht en het doorzettingsvermogen.

“Maak je borst maar nat, gebakken inktvisringen!” schreeuwde hij. “Je hebt mijn haaienhart met roggengloed diep beledigd.” Een waanzinnig lachje borrelde naar boven. Hij schrok van zijn eigen agressie. “Ik daag je uit om mij je duistere kant te laten zien,” riep hij hem na. “Dan krijg je ook de mijne te zien.” Hij dook door de dunne scheiding, waardoor de kubus kleiner werd tot het met een klein ploepje implodeerde.

Als jij tegen gemengde huwelijken bent, dan moet je wel voorstander zijn van het homohuwelijk. Hij had ineens zin om hem tegenover iedereen ten huwelijk te vragen. Dat zou hem leren.

De aantallen inktvissoldaten, die in de buurt patrouilleerden, waren in hoeveelheid toegenomen. Berard had natuurlijk de beveiliging van het paleis en daarmee dat van zijn zus verder opgeschroefd. Het deed Azra weinig tot hij het ‘tjuptjiep’ geluid door zijn hoofd hoorde gaan. Kleine groepjes beloega’s zwommen in de buurt van alle belangrijke toegangsroutes van het paleis. Van horen zeggen wist hij hoe onmogelijk het was om ongezien langs deze witte dolfijnen met de voorhoofdknobbel te komen.

Toch zocht hij naar een plekje om de beveiliging te kunnen omzeilen. Niemand is perfect. Ook een beloega niet. Het leek een onmogelijke missie te worden,

tot hij een onbewaakte zijingang bemerkte, waar ingehuurde haaien en roggen luchtballen vol kisten en tonnen met etenswaar en drank het paleis binnen brachten.

Azra zwom zo snel hij kon naar het dragersgilde, deed zich voor als een van hen en zette een grote bel met een ton vuurwijn uit Eldur op zijn rug. Hij voelde hoe zijn schouderbladen begonnen te branden. Oplucht zwom hij door de personeelsingangswand naar het droge.

Hij dook achter een stapel kisten en speurde de omgeving af. De opslagplaats was afgeladen met etenswaren en drank uit alle diepzeesteden van Anu. Het verbaasde hem dat er geen enkel lid van de Koninklijke garde te vinden was, terwijl het paleis bekend stond als het best beveiligde gebouw van de diepzee. Ondanks een kort moment van opluchting was hij er zich terdege van bewust dat hij een strafbaar feit pleegde. Dat hij de kroonprins van Batoid was, deed er niet toe. Mochten ze hem ontdekken, dan riskeerde hij een algeheel toegangsverbod tot de stad en het paleis in het bijzonder.

Waar ben je toch mee bezig, roggie? Is dit verstandig? En voor wat? Een meisje dat je net hebt leren kennen? Je bent echt knettergek! Met een hand veegde hij zijn inmiddels droge haar in de juiste slag naar links en knikte om zijn minieme moed iets te vergroten. Hij sloop naar een schuifdeur die gelijk open vloog. Zijn hoop groeide per seconde toen hij nog steeds geen soldaten zag. De deur verschaftte hem toegang tot de centrale hal.

Het koepelvormige plafond was zo hoog dat het met het blote oog nauwelijks waarneembaar was. De hal stond vol met reusachtige zuilen en beelden. Tegen de ronde muur vol kogelvormige ramen stond een beeld van een vrouw van honderden meters hoog. Ze reikte naar voren met haar armen. Het was alsof ze alle

bezoekers van het paleis van harte welkom heette. Op haar handpalmen lag een enorme bol die de omgeving in een lila licht zette.

Het was een grote replica van Raya, de Prismaparel van Delfinia. Eindelijk kon hij haar met eigen ogen aanschouwen. Ook al ging het maar om een replica. Vervolgens sloop hij van pilaar naar pilaar op zoek naar een trap. De kamer van de prinses moest op een van de hoger gelegen etages te vinden zijn. Door de duizenden kamers van het paleis werd het een zoektocht naar dat ene sardientje in een wolk van vissen.

De hal bruiste van leven. Overal waren Delfinianen te zien. Ieder individu had een eigen speciale taak te verrichten. Ze poetsten alles in het paleis. De beelden, het meubilair en de marmeren vloer. De wandkleden werden recht gehangen en schoon gezogen.

Azra draaide zich om en volgde een wandkleed ter grootte van een walvisbad. Recht voor zijn neus werd het omhoog getakeld. Om het beter te bekijken, wreef hij snel in zijn ogen.

“Nee!” riep hij uit. Hij sloeg gelijk een hand voor zijn mond en keek om zich heen. Niemand had hem gehoord. “Het is niet waar,” fluisterde hij vervolgens. “Is dat vandaag?” De datum en een specifieke tijds-aanduiding onder aan het kleed werd in gouden stiksels leesbaar. Hoe stom kon hij zijn om te vergeten dat die dag – uitgerekend die dag – een groot galafeest gepland was? Hij, zijn ouders en hun gehele gevolg waren de belangrijkste eregasten bij de ceremonie.

‘Niet vergeten. We gaan naar Delfinia voor een speciaal vriendschapsbanket’. Hij hoorde het zijn moeder nog zeggen. *‘Koning Octavio en koningin Stenella hebben ons uitgenodigd om getuige te zijn bij de Prismapareluitwisseling tussen Delfinia en Eldur’.*

Hij hoorde een luid gerinkel. Van alle kanten kwamen de gardisten van Delfinia gekleed in een tenue

gemaakt van gouden schubben de hal binnen rennen. Ze hielden zwaarden en lansen vast en droegen helmen met koraalgewei. Ze stelden zich vlak voor zijn neus in rijen op.

In zijn ooghoek zag hij iets knippen. Hij keek om en gaf bijna een gil. Er was toch een mogelijkheid om door de mazen van het net te glippen. Een glazen deur lonkte naar hem. De hele tijd stond er een lift in zijn buurt klaar om hem uit deze benarde situatie te redden. Op zijn tenen liep hij naar de doorzichtige kast en hield zijn vinger bij een kristalletje dat naast de deur fonkelde. Meteen vlogen de deuren met een zacht deuntje open en sloop hij de lift binnen. Hij drukte op een van de honderden knopjes met het Delfiniaanse cijfer twee erin gegraveerd. Een soldate draaide zich naar hem om en keek naar hem. Zijn adem stakte in zijn keel. Haar blik bleef stoïcijns op hem gericht. Bijna gehypnotiseerd, alsof haar hersenen niet konden bevatten dat hij in een lift stond te wachten, terwijl zij de wacht hield om gajes zoals hij juist uit het paleis weg te houden.

Hij glimlachte naar haar en maakte een zo vriendelijk mogelijk zwaaijebaar met zijn hand. Hij bleef net zolang lachen tot hij een onzeker glimlachje van de vrouw terug kreeg. Daarna begon ze keihard te gillen in haar snerpende piepjestaal. Een alarm loeide vervolgens door het hele paleis. Overal om hem heen kwamen elitetroepen op hem af gesneld. Hij drukte verwoed op meerdere knopjes tegelijkertijd. De glazen deuren sloten zich. De eerste gardisten stonden aan de andere kant van de doorzichtige wand, terwijl hij omhoog vloog. De tweede etage was in een seconde bereikt.

Nadat de deur open schoof, hing hij zijn hoofd uit de lift, keek of de kust veilig was, maar dook meteen weer terug naar binnen. Ook op de tweede etage scho-

ten gerichte lansen en zwaarden op hem af. De deur sloot zich nog net voordat de eerste soldaten hem hadden bereikt. De lift schoot door naar de derde. Zoals hij al had verwacht was ook deze etage afgeladen met legers mannen en vrouwen in vol ornaat die naar hem op weg waren. Vervolgens schoot hij naar etage vijfhonderdvijfenvijftig waar in geen velden of wegen een militair te bekennen was.

Azra verliet de lift, vluchtte door het doolhof van gangen en ging gehaast op zoek naar de beroemde, spreekwoordelijke speld met de naam Shanka. Hij passeerde mooi bewerkte gouden deuren. Dit zouden de paleiskamers kunnen zijn. Maar op welke moest hij in Delfins naam kloppen?

Aan het einde van de gang kwamen soldaten tevoorschijn. Er werden orders geschreeuwd.

Hij dook rechts een gang in waar nog meer manschappen naar hem onderweg waren. Een paniekaanval belemmerde zijn denken. Zijn benen verstijfden. Hij wenste dat hij weer thuis was. Door een instinctieve ingeving dook hij een klein afgelegen gangetje in. Met zijn hart kloppend in zijn keel bleef hij een kort ogenblik hijgen en leunde tegen een deur met robijnen en parels. Het geluid van stampende laarzen werd oorverdovend. De deur achter hem vloog ineens open en hij viel zwaaiend met zijn armen achterover op zijn stuitje. Een rood, hoogpolig tapijt ving zijn val op. Hij trok in een reflex zijn benen in. Voordat de deur met een klap in een elektronisch slot dichtviel, kon hij zweren dat hij de naam Shanka in robijntjes op de deur zag staan. Zijn vermoeden werd niet lang daarna bevestigd.

Hij draaide zich op handen en knieën om en keek een grote kamer in. Met zijn ogen bleef hij hangen bij een paar voeten gehuld in dunne, zijden sokjes. Hij volgde blote benen vol sproeten naar een korte rok.

Via een gespierde buik vol met dezelfde huidvlekjes en armen, gekruist voor de borsten, kwam hij bij het verbaasde gezicht van Shanka terecht.

“En jij vindt het normaal om zomaar letterlijk met de deur in mijn kamer te vallen, terwijl ik me aan het omkleden ben?”

Azra kon alleen stompzinnig met zijn draaijerige hoofd schudden.

“Waarom ben je hier?” Ze kon door haar woede alleen nog maar fluisteren. “Je wilde toch helemaal niets met me te maken hebben?”

Hij bleef met zijn hoofd schudden, tot hij uiteindelijk toch iets uit zijn keel kon persen. “Dat is niet waar. Ik miste je juist. Al mijn zintuigen riepen om je aanwezigheid.”

“Waarom was je zo negatief bij de woorden ‘gemengd huwelijk’?” vroeg ze. “Denk je er net zo over als mijn broer soms?”

Hij vond het heerlijk om haar boos te zien. Snel krabbelde hij op van de vloer. “Ook dat klopt niet. Het ging alleen om het woord ‘huwelijk’.”

Shanka draaide haar hoofd naar het balkon en staaarde naar buiten.

“Ik werd twee jaar geleden uitgehuwelijkt aan de dochter van een hoge haaienfunctionaris. Mijn moeder kende geen pardon, zoals dat wel vaker gaat bij prinses van Batoid.”

Ze keek hem aan met fonkelende ogen vol verbazing. Haar verraste gezichtsuitdrukking maakte hem aan het lachen. “Ja, echt waar. Ik ben de prins van Batoid. Van alle ouderwetse gebruiken maakte uithuwelijking mij het meest ongelukkig. Dankzij mijn vader zag mijn moeder haar fout uiteindelijk in. Het paste echt niet meer in onze moderne, vrije maatschappij van roggen.” Hij zag aan haar stralende lach dat Shanka tevreden en dolgelukkig was met zijn uitleg.

“Jij bent prins Azra van Batoid?” Ze bleef met grote knipperende ogen naar hem kijken en een verlegen blosje verscheen op haar wangen.

“Klopt helemaal. Was ik dat vergeten te zeggen dan?”

Ze knikte. “Je was door onze onverwachte ontmoeting jezelf inderdaad vergeten voor te stellen.”

Hij gniffelde zachtjes en voelde een blos op zijn wangen komen.

“Vanavond is er een speciaal banket na de Prismapareluitwisseling. Je ouders zijn de eregasten.”

“Ja, ik kwam er net achter. Het immense wandkleed met mijn ouders erop gaf de doorslag. Ik ben echt een stomme zeeke en het komt allemaal door jou.” Hij keek haar lang aan. Haar wangen werden alsmaar roder. “Je ging er zo hals over kop vandoor, ik ben je achterna gegaan. Ze hebben me ontdekt en nu ben ik zelfs strafbaar, omdat ik het paleis ben binnengedrongen. De gehele Koninklijke garde zit achter me aan.”

Op hetzelfde moment werd er hard op de deur gebonsd.

“Koninklijke Hoogheid, is alles in orde?”

“Wat is er aan de hand?” Shanka deed haar best om verwonderd te reageren door een vleugje paniek in haar stem te weven, terwijl ze rustig langs Azra liep en zijn schouder met haar vingers licht aantipte.

Hij voelde een schok.

“Is er iets ergs gebeurd?”

“Kunt u alstublieft open doen, Hoogheid? Er is een indringer in het paleis gesignaleerd. Hij werd hier in de gangen voor het laatst gezien. Nu is hij spoorloos. We zijn begonnen met alle kamers te checken. We willen u vragen of wij uw kamer mogen doorzoeken.”

“Geen sprake van. Ik ben me net aan het omkleden voor het gala van vanavond en geloof me, een indringer in mijn kamer had ik hoogstpersoonlijk eruit ge-

trapt.” Ze keek snel naar Azra om en stelde hem gerust met een zuinig mondje en het zachte schudden van haar hoofd.

Het was een tijdlang stil aan de andere kant van de deur. Hij vroeg met gezichtsuitdrukkingen aan Shanka of ze weg waren, maar zijn vraag werd onmiddellijk beantwoord met een hardere en veel strengere stem van de militair.

“We hebben opdracht gekregen om uw kamer te doorzoeken.”

“Van wie komt de opdracht?”

“Van uw weledele broer, Hoogheid.”

Ze lachte, terwijl ze haar sokken en rok in een paar snelle handbewegingen uittrok en op het bed smeed. Naakt draaide ze zich naar hem om en plaatste haar handen stevig op haar smalle heupen.

Vanaf dat moment wist hij het helemaal zeker. Zij was de ware. Het liefst wilde hij hun verloving al tijdens het gala aankondigen.

‘Geduld, Azra,’ dacht ze. ‘Eerst moeten we dit probleempje nog even oplossen. Laat mij maar even. Verstop je snel onder het bed.’ Ze gaf hem een luchtzoentje.

Gehypnotiseerd bleef hij naar haar borsten staren, tot ze boos naar de plek wees waar hij zich moest verstoppen. Hij deed uiteindelijk wat ze zei, maar kon zijn ogen niet van haar lichaam af houden.

Shanka liep met een kordate tred en een zenuwachtige giechel in haar keel naar de deur en pakte de deurklink vast. Ze telde zonder geluid te maken tot drie en trok de deur met een ruk open. “En jullie kunnen mijn rotzak van een broer vertellen dat hier geen indringer is!” riep ze met een rood aangelopen hoofd. “Verder is het zijn schuld dat jullie mij nu naakt zien. En jullie weten welke verschrikkelijke straf hierop staat, mocht het bekend worden?” Ze smeed de deur met een gezicht van steen dicht.

Een tel later dook ze naast Azra onder het bed en gaf hem een warme zoen op zijn gloeiende wang, terwijl buiten de leider van de gardisten allerlei orders schreeuwde om de zoektocht af te blazen. Buiten klonk het volkslied van Batoid. Het Dolfijnenorkest verwelkomde de roggenkoning en zijn gemalin. Azra keek geschrokken naar Shanka... Het gala was al in volle gang.

“We moeten naar beneden. Wat zullen ze verbaasd kijken, wanneer we straks arm in arm de eetzaal binnen komen lopen.”

“Ja, hallo. Allemaal leuk en aardig, maar wat denk je dat je broer met mij gaat doen, wanneer hij er achter komt dat ik al die tijd bij zijn naakte zus op de kamer was?”

“Gewoon niet op reageren, Azra. Hij heeft niets over mij te vertellen. Het belangrijkste is de mening van mijn ouders. Mijn geluk is hun geluk. Zo simpel ligt het. Berard kan helemaal niets tegen je beginnen. Je bent niet zomaar een rog. Jij bent de kroonprins van de roggen.”

“Ik heb niets om aan te trekken.”

Shanka wees naar het klerenrek rechts tegen de muur. “Geen probleem.” Ze glunderde, nadat zijn mond wijd open viel. “Laat dat maar aan mij over.”

Na een verkwikkende douche liep hij de kamer binnen. Shanka was nergens te bekennen. Op het bed had ze een donkerblauw pak voor hem klaar gelegd. Bij het aankleden merkte hij nauwelijks iets van de stof van het turquoise overhemd, de pijpen van zijn broek gleden zijdezacht over zijn benen.

Hij nam plaats op een bank van rood koraal. Shanka kwam uit de inloopkast de kamer binnen lopen. Ze droeg een okergele jurk met een lange sleep. Haar zwarte haar was opgestoken en werd bijeengehouden

door diamanten speldjes. Ze had zich licht opgemaakt, waardoor haar natuurlijke schoonheid alle kans had om te stralen en hem des te meer overweldigde.

“Eh...” was het enige wat hij uit zijn droge strot kon persen.

“Jij mag er ook best wel wezen, hoor.”

Hij lachte tevreden, stond op, stopte zijn handen gedeeltelijk in de zakken van zijn jasje en liep langzaam naar haar toe om zoveel mogelijk van haar uiterlijk te kunnen genieten. “Zullen we de boel daar beneden eens lekker op stelten zetten?” vroeg hij en bood haar met een nonchalant gebaar zijn arm aan.

De geode van de Anu-Naqi

Elephanta eiland

India

2023 na Chr.

Hoofdstuk 1

Een megalomaan bekent kleur

Fango zoog de lucht tussen zijn tanden door naar binnen, terwijl hij naar zijn arm greep. De brandwond, een afstraffing uit de koker van heer Toorn met de lavahuid, speelde weer op. De straf was voor Lavanya bestemd. Maar omdat Prismaparelhoeders elkaar niet konden straffen, ontsprong de legende van Batoid de dans en werd Fango de gebeten hond.

Een stofwolk waaide zijn mond en ogen binnen. Hij kon alleen maar wrijven, spugen en door de pijn heen knarsen en knippen. Zijn armbewegingen dwongen hem om opnieuw naar zijn biceps te grijpen waar een steek van pijn, zo scherp als een mes, doorheen schoot. Een steek aan de zijkant van zijn hoofd nam het gauw weer van de brandwond over.

Arakhsha de spinnenvrouw had hem voor straf de dag ervoor bespuugd met een klodder afkomstig uit een van haar magen. Hij was opgelucht dat het goedje alleen zijn rechteroor had geraakt. Op zijn wang had het zijn halve gezicht kunnen verteren. Hij perste zijn kiezen harder op elkaar, betastte voorzichtig zijn oor, of wat er nog van over was, en voelde dat hij alleen nog een gehooropening had. Er bungelde nog een lellekje aan wat huid naast zijn bakkebaard, dat los kwam en naast hem in het zand van het eiland viel.

Met tranen in zijn ogen boog hij voorover, kreunde hard, pakte met duim en wijsvinger zijn dierbare vlees op, legde het in zijn handpalm en keek machteloos toe hoe het drabje sputterend in het niets oploste. Hij keek

op naar een heuveltje. Daar stond ze.

Zoveel pijn die ik door jouw fouten heb moeten doorstaan.

Lavanya leunde tegen een beeld van Shiva en staarde naar een tablet. Ze schonk geen aandacht aan hem.

Zijn gedachten waren doordrenkt met vervloekingen. Merendeel gericht op de draakman uit Eldur en de tarantula van Arthropolis, die op datzelfde moment in zijn waterschip de *Orientalis* vertoefden, koel geblazen door de airco en voorzien van alle gemakken. Hij wist dat ze hem nauwlettend gadesloegen. Wachtend op het moment dat ze hem opnieuw konden afstraffen voor Lavanya's zoveelste blamage.

Bij elke ademhaling kwam het geluid van een ongeoliede deur uit zijn keel zetten. Zijn hoofd tolde. Zweet gutste onophoudelijk uit zijn poriën, terwijl hij zijn best deed om zich op de vrouw in de bloemetjessari te concentreren. Haar huid glinsterde in de zon, alsof ze met louter saffierstof was bedekt.

Dolgraag wilde hij geloven in de hoedster met de blinde blik, maar na de vele tegenslagen van het afgelopen jaar neigde hij steeds meer naar de visie van de andere twee. De geode van de Anu-Naqi was een fata morgana geworden die steeds weer verdween bij het naderen. Hij ademde een paar keer diep in en uit. Het schraapgeluid was uit zijn longen verdwenen.

Hij drukte zijn wijsvinger op het dopje in zijn linker gehoorgang. "Weet je heel zeker dat de geode in dit godvergeten oord te vinden is?" vroeg hij onzeker. *Onvoorbereid ronddolen op werelddelen vol gevaar, het moet niet gekker worden.*

"Happy Holi."

Hij schrok zo van het stemmetje naast hem dat hij overal op zijn lichaam kippenvel voelde opkomen. Hij keek opzij, waarna zijn gezicht in een gele en een blauwe poederwolk verdween. Opnieuw explodeerde er

een pijn achter zijn oogleden die hem overweldigde. Alles werd hem groen voor de ogen. Hij probeerde te knippen, maar zijn wimpers zaten aan elkaar gekoekt. Opnieuw voelde hij hoe iemand hem met poeder bekogelde. Dit keer spatte iets tegen zijn achterhoofd en op zijn onderrug uiteen.

Voorzichtig veegde hij over zijn gezicht. Het was met verf bedekt. Hij trok zijn oogleden van elkaar. Twee meisjes gekleed in feestelijk gekleurde sari's renden gierend van het lachen bij hem weg. Na een lange hoest- en niesbui spuugde hij een regenboogflaum in het gras die als een versiering aan een spriet bleef hangen.

In zijn hoofd tierde en vloekte hij. De donderstenen verdwenen in een menigte die offers bracht aan een beeld van een man met een olifantenhoofd. Zijn slurf rustte in een s-vorm op zijn bolle buik. Hij beet in zijn onderlip en proefde metaal vermengd met het kruidige van de poeders.

De machteloosheid knelde als een slavenband van ijzer om zijn nek en verslaptte de spieren in zijn gezicht. Zijn onderlip en kin trilden oncontroleerbaar. Hij had zin om er de brui aan te geven. Gewoon rechtsomkeert te maken. Zijn schip binnen gaan, de twee hun parels teruggeven, ze van boord trappen om zo snel mogelijk weer terug te keren naar zijn maanstation waar het koel en stil was. Hij zuchtte en strompelde verder langs de route der martelaren naar een nieuwe teleurstelling.

“Gaat het nog, heer Fango?” hoorde hij Lavanya in zijn oortje aan hem vragen.

“Ja, ja. Alles is *píco bello* in orde,” antwoordde hij sarcastisch. Hij begon gelijk te hoesten, doordat de zoveelste poederaanval als een bloedwolk op hem neerdaalde. “Wat is er toch in dit land aan de hand? Zelfs kinderen hebben het lef om me lastig te vallen met die

onzin." Toen hij niet gelijk antwoord kreeg pulkte hij het gehoorapparaatje uit zijn oor en checkte het volume. Nadat hij het lampje blauw zag knipperen, duwde hij het weer in zijn oor terug.

"De mensen van dit land vieren het begin van de lente en hun nieuwe jaar," galmde Lavanya's stem door zijn hoofd. "Het feest symboliseert de overwinning van het goede op het kwade."

"Fantastisch," mopperde Fango.

"Bij volle maan bekogelen mensen in dit land elkaar met kleuren en reukwater. Vandaar hun regenboogruiterlijk."

Fango maakte een snurkgeluid. Het was halverwege maart. Het Holi-Phagwa feest was in volle gang. Hij gebaarde dat ze verder moest gaan met haar onderzoek en niet zoveel op hem moest letten. Ze wenkte naar hem dat hij door moest lopen. Het vinden van de toegang tot de onderaardse kristalgrot ergens diep onder zijn blote voeten zou volgens haar nog een kwestie van minuten zijn. Hij hoopte het van harte voor haar.

Lavanya wees opgewonden in de richting van het bos.

Hij keek toe hoe Lavanya de schaduw van de eerste bomen binnenliep. '*Zij wel,*' dacht hij en strompelde verder richting de bomen. Met een zakdoek veegde hij ondertussen de transpiratie samen met het kleurenmasker van zijn gezicht. Toen hij weer naar haar keek, was ze stil blijven staan. Ze hield haar watertablet tegen de parel in haar voorhoofd, draaide daarna in meerdere richtingen tot er een aanhoudende pieptoon hoorbaar was. Het geluid spoorde haar aan om de weg in oostelijke richting te volgen.

"Volg mij, alstublieft," riep ze opgewonden in zijn oor. "We zijn zo te zien op de juiste weg."

Fango keek achterom. Zijn kinderen kwamen uit de menigte tevoorschijn. "Kan het wat sneller?" bulderde

hij naar ze. "Liefst voor vandaag."

Sirenia trok twee jongens achter zich aan. Fango's hart klopte sneller, omdat de kloon van zijn dochter Shantea als twee druppels water op haar moeder Shantee leek. Sirenia had net als haar origineel een bos krullen met felle regenbooglokken er doorheen geweven. Haar lange jurk was van zijde gemaakt. Het wit was bedekt met gekleurde vegen. Een rugzak hing aan een schouder.

De klonen van zijn neef Tom droegen spijkerbroeken die onder de vlekken zaten. Hun T-shirts waren rafelig zwart waarop ondanks vage belettering nog steeds duidelijk de namen *Tom* en *Shantea* leesbaar waren.

Fango liep verder in de richting van de bomen tot hij eindelijk de grens van licht en schaduw bereikte. De intensiteit van de koelte onder de bomen overviel hem. De wind liet de kruinen boven hem kreunen.

Lavanya bleef aan de andere kant van het bos stilstaan. Ze haalde de tablet van haar hoofd weg en wees opgewekt naar een schema op het display. "Hier in de buurt moet een open ruimte in het bos zijn. Het driehoekje op de display is blauw. Dat betekent water." Ze grijnsde en wees naar het schijnsel in de verte. "Volgens mij is daar het meertje waar we naar op zoek zijn. We zijn er bijna."

"Maar nog niet helemaal," mompelde Fango.

Lavanya wenkte zonder op te kijken naar haar volgers en liep snel verder. "Daar is het meer," riep ze verheugd. Ze rende en bleef aan de rand van het water bij een steen staan die haar als een kristal tegemoet glom. Nadat ze iets op haar tablet had ingetypt, verscheen er een drietandteken op de steen.

"Is dat de ingang?"

Ze knikte.

Voor de zoveelste keer wenkte Fango de tieners en

beval hen alvast naar het water te gaan. Zelf hurkte hij bij een boom neer, ging ertegenaan zitten en begon zijn voeten in te wrijven met een zalf van Lavanya. Ze tintelden gelijk hoopgevend en de zwelling nam zienderogen af.

Sinds hun vertrek uit het oord der pinguïns waren zijn voeten zodanig opgezwollen door de kou, vuurrood en opengescheurd, dat hij naderhand alleen nog slippers kon dragen. Door de hitte van het eiland werd zelfs dat hem onmogelijk gemaakt, omdat ze nog meer opzwollen.

“We moeten in het water duizenden meters afdalen, voordat we het grottenstelsel van de Anu-Naqi bereiken.” Lavanya liet hem van een afstand haar tablet zien.

“Hoezo is dit vennetje kilometers diep?”

“Volgens de gegevens ligt de bodem op dertig meter diepte,” verklaarde Lavanya.

“Nou breekt mijn klomp.” Hij keek haar ondertussen scherp aan. “Ga je me nog vertellen hoe het zit met dat diepteverschil?”

Ze knikte naar hem.

“Mooi.” Hij keek hoofdschuddend naar de tieners, die met een onbegrepen blik terug staarden.

Er verschenen kristallen schijven op het wateroppervlak. Samen vormden ze een pad naar het midden van het meer waar een reusachtig kristal uit het water omhoog kwam. Door het troebele karakter van het gesteente dacht Fango dat het van rhodiziet, het Meesterkristal, was gemaakt. Lavanya bevestigde zijn vermoedens.

“Dat is de toegang tot de grot,” zei Lavanya kalm. “Een cilinder zal ons via een ingenieus buizenstelsel naar de plaats van bestemming brengen.”

“Goed, jongens. Laten we gaan. Over het water en in het kristallen ding en een beetje vlot. Ben ik einde-

lijk van dit gebied verlost en kan ik die landmensen met hun bizarre gewoontes ver achter me laten.”

“Ja, jongens, het water in en een beetje vlot,” riep Sirenia met exact dezelfde stem als haar vader, terwijl ze in een handomdraai het haar in een staart vlocht. “Ben ik eindelijk van zijn oeverloze gezwets verlost.”

De jongens gniffelden zachtjes met haar mee.

Fango stopte met smeren en keek haar giftig aan. “Gaan we? Ik wil nu eindelijk weten of je de geode daadwerkelijk hebt gevonden.” Hij maakte aanstalten om op te staan, maar kwam met geen mogelijkheid meer omhoog. Ondertussen keek hij nors naar de jongeren, omdat ze niet uit zichzelf konden bedenken dat hij eventueel hulp nodig had. “Ik heb er lang genoeg voor moeten lijden, dacht ik zo.”

Lavanya liep zonder iets te zeggen naar het pad op het water.

“Waarom help jij me niet?” vroeg hij aan Lavanya.

Ze keek naar hem om. Haar ogen waren groot en wit. Haar voet zat vastgezogen aan een loopschijf.

“Nou? Komt er nog wat van? Ik eis dat je me helpt. Vergeet niet dat ik dankzij jou en die onzinnige Prismaparelonschendbaarheid veel lijfstraffen heb moeten ontberen.” Hij sloeg zijn armen over elkaar. “Of zal ik mijn nieuwe zakenpartners van Eldur de opdracht geven om die gele Prismaparel uit je voorhoofd te branden? Dat doen die vuurvreters met alle plezier.”

Ze draaide zich om, trok haar voet, wat klonk als meerdere holle plopjes, van de kristalschijf los en liep in een stevige tred naar hem toe.

De Prismaparel Anadara gloeide vervaarlijk op tussen haar wenkbrauwen. Bliksemflitsen omgaven haar, alsof ze een apparaat van Nicolas Tesla was geworden. De sjaal gleed van haar hoofd, waardoor hoofdtentakeltjes zichtbaar werden en als een krans van slangen om haar gezicht bewogen.

Fango kroop achter de boom en voelde haar ogen nog steeds op zijn netvlies branden. Elk moment verwachtte hij dat zijn huid zou verstenen, waarna hij tot stof zou wederkeren. Hij wist dat zij Medusakwaliteiten bezat en in staat was om hem zoiets gruwelijks aan te doen. Dat had hij in oude geschriften gelezen. Hij wist dat ze haar krachten niet te pas en te onpas tegen iemand mocht gebruiken, maar bij het zien van haar blik was hij daar toch niet zo zeker meer van.

“Waarom laat je me niet gewoon mijn werk doen?” bulderde Lavanya naar hem. “Is dat echt te veel gevraagd?” Haar borstkas ging razendsnel op en neer, waardoor het metaal van haar topje piepte. Onder haar voeten werd het zand zwart en glashard. De gloed die ze uitstraalde, ging van goud over in bruin, samengepakt als donderwolken. De lucht laadde elektrisch op. Om haar heen vormde zich een wervelstorm van zand, blad en tak.

Een donker gevoel zette zich vast in Fango's onderbuik. Hij zag dat ze haar best deed om haar razernij te onderdrukken, maar desalniettemin was ze angstaanjagend. Lavanya zou met haar Prismaparel met gemak het hele tempeleiland in tweeën kunnen splijten om het vervolgens samen met al het leven voorgoed in zee te laten verdwijnen.

Opgelucht merkte hij hoe haar tornadokracht aan het afnemen was, waarna haar lichaams gloed weer sprankelend en geel terugkeerde. Zijn ademhaling ging nog wat beverig. De ontspanning was in zijn lichaam nog ver te zoeken.

Snel keek hij naar zijn klonen, die duidelijk meer oog voor de glimmende steen in het water hadden dan voor het welzijn van hun eigen schepper.

Hij wist dat hij kleur moest bekennen. De regie over de zoektocht naar de geode van de Anu-Naqi was hem door het voltallige team van Prismaparelhoeders uit

handen genomen. Uitgerekend door degenen waar hij zelf contact mee had gezocht. Makkend keek hij naar zijn voeten. Zijn ego was duidelijk niet blij met de hele gang van zaken. Hij probeerde haar weer aan te kijken en vormde met moeite een glimlach. "Het mag op dit moment vreemd in uw oren klinken, vrouwe Lavanya," zei hij snel. "Maar ik doe wat ik doe om u te prikkelen en gemotiveerd te houden. Ik heb altijd in het welslagen van deze zoektocht geloofd. Dit in tegenstelling tot uw broeder en zuster hoeder die u en uw research nooit echt serieus hebben genomen. Ze beschuldigen u zelfs van spionage."

"Dat is een leugen!"

"Ik vind hun aantijging ook onzinnig. U bent de laatste die ik zou verdenken om onder een hoedje met de koning van Anumoria samen te werken." Hij kreeg meteen het zuur toen Azra in zijn herinneringen op kwam.

De glasplaat onder haar voeten was dikker geworden. Het stemde hem alles behalve gerust. Ze bleef hem aankijken met een blik die hem zo kon doden. Dus probeerde Fango het over een andere boeg te gooien. "De ingang, Lavanya, hoedster van Anadara, de Prismaparel van de roggen uit Batoid." Hij wees naar het kristal. "Help me en ik zal u voor eeuwig dankbaar zijn." Hij boog zijn hoofd.

Ze reageerde niet op zijn woorden.

Fango voelde een zweetdruppel een kriebelend spoor langs zijn slaap maken. Hij bewoog zijn hand dit keer in een elegant gebaar naar het kristalpad op het water, waarna ze zich met een bijna militaristische ruk naar het meer omdraaide. Tegelijkertijd spatte de glasplaat onder haar voetzolen in scherven uiteen.

Bij het weglopen bleef een glaspunt aan haar voorvoet plakken. Ze keek met spleetjes van ogen naar hem

om, trapte haar rechterbeen in zijn richting, waarna de glasscherf losschoot, de bast van de boom penetreerde en er horizontaal in bleef staan. Hij slikte iets droogs weg toen hij zag dat de scherf een paar centimeter van zijn keel verwijderd was.

Hyperventilerend trok hij zich via de boomstam op de been en hobbelde met een zo nederig mogelijke lichaamshouding achter haar aan.

Lavanya maakte een veegbeweging over een zijde van het kristal, waardoor een schuine plaat zich geruisloos opende. De tieners stapten als eersten de ruimte binnen. Toen Lavanya en Fango in de ruimte kwamen, moest Sirenia haar rugzak af doen en hem tussen haar benen plaatsen om zo genoeg ruimte te maken voor de anderen. Desondanks stonden ze nog steeds dicht op elkaar gepakt als sardientjes in een blikje.

Fango keek lijdzaam toe hoe zijn voeten in een heldere vloeistof verdwenen. De verkoeling deed hem goed. Tot de substantie ineens hard als glas werd en hij van de pijn in zijn hand beet om het niet uit te hoeven schreeuwen. Buiten verdween het pad weer in het water en zakte het kristal als een duikboot onder in het water.

Nadat Lavanya van alles op haar watertablet typte viel de cilinder om hen heen in een vrije val richting een onbekende duisternis. Fango's gil smolt samen met die van zijn kinderen.